

ко, недостатъчно; тръбва и ние, народътъ, да помогнеме кой съ колкото може, за да облекчимъ страданията на злочестигъ си сънародници.

И тя подаде на Дечковата майка едно тефтерче, като я помоли да запише каквото обича

Това тъй смуги клетата жена, като си помисли, че нѣма повече отъ половина левъ, щого едва можа да проговори:

— Извинете... знаете.. имамъ само половинъ левъ... това е тъй малко... Мжжътъ ми е кондукторъ... Утръ ще си дойде... Ше можемъ и повече...

Между тоза Дечко излѣзва отъ стаята незабѣлѣзано и слѣдъ минута се връща, носещъ спестовната си каса.

Ето и азъ давамъ тия пари! казва той и подава тютюневата кутия, въ която дрънкатъ дребните пари

Всички се изненадватъ: госпожитѣ — отъ щедростта на малкия благотворителъ, а майка му — отъ обстоятелството, че Дечко има толкова пари, което тя никога не е подозирала.

Госпожитѣ, трогнати, отказали да приематъ дребните пари на момчето, вѣроятно, дълго врѣме събириани за нѣкаква негова потрѣба; тѣ похвалватъ само неговата готовност да ги даде, но той рѣшилъ настоява да ги приематъ; настоява най-сетне и майка му, зарадвана, че може да се отсрами, благорение на Дечковата спестовност. Слѣдъ това госпожитѣ прѣброяватъ парите, които излизатъ 2 лева и 30 стот., и ги записватъ въ тефтерчето на пожертвованията.

Като си отиватъ двѣтѣ госпожи, Дечко разправя на майка си, че пожертвуваниетѣ отъ него пари сѫ събириани за кѣнки, но че той ги е даль съ радостъ за нещастните бѣжанци. Майка му го похвалва и въ себе си се радва, че нейното дѣте е чувствително и състрадателно.

На другия денъ си идва Владовъ. Дечковиятъ баща, и узнава за пожертвуването на малкия си синъ.

— Хора съ добро сърдце никога не биватъ лоши, казва той на ступанката си. Нека Дечко има добро сърдце и ще стане добъръ човѣкъ, добавя той и излѣзва да купи толкова желаните отъ Дечка кѣнки.

Като се връща отъ училището, Дечко забѣлѣзва, че родителите му сѫ посрѣдътъ нѣкакъ по-любезно отъ всѣки други пѫть, а на масата съгледва, изненаданъ единъ чифтъ нови, лѣскави кѣнки.

— Тѣзи кѣнки ти сѫ подаръкъ отъ македонските бѣжанци, Дечко, казва баща му усмихнато.